

Sygn. akt VII U 508/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 września 2018 r. w Warszawie

sprawy E. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania E. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 14 lutego 2018 r., nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od odwołującej E. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

E. B. złożyła w dniu 15 marca 2018 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 14 lutego 2018 r. nr RWA (...). Odwołując wskazała, że posiada prawo do emerytury od 2012 roku, zaś zadłużenie wykazane w decyzji jest niezgodne ze stanem faktycznym, co będzie wykazywać w odrębnym piśmie (odwołanie k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 10 kwietnia 2018 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że zgodnie z art. 13 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych osoby prowadzące działalność pozarolniczą o podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia działalności do dnia jej zakończenia z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Wskazał również, że brak informacji, aby ubezpieczona w spornym okresie zawiesiła działalność gospodarczą. Odnosząc się z kolei do kwestii uzyskania przez ubezpieczoną prawa do emerytury ZUS wyjaśnił, że skarżona decyzja obejmuje składki na

ubezpieczenie społeczne jedynie do marca 2012 roku, zaś obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego istnieje nadal mimo nabycia prawa do emerytury (odpowiedź na odwołanie k. 4 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 28 marca 2018 r. zatytułowanym „Uzupełnienie odwołania” E. B. wskazała, że przedkłada dokumenty istotne w sprawie, które w jej ocenie świadczą o wadliwości skarżonej decyzji, tj. postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania egzekucyjnego z dnia 31 lipca 2013 r., decyzję z dnia 2 lipca 2014 r. nr (...)(...)w przedmiocie umorzenia należności z tytułu składek oraz wnioski o rozliczenie konta płatnika składek z 1 września 2014 r. złożony w ZUS wpływem bezpośrednim. Odwołująca wskazała, że do daty wydania skarżonej decyzji nie uzyskała odpowiedzi na ten wniosek. Podniosła również, że w dokumentach tych ujęte są sprawy objęte aktualnie wydaną decyzją i pozostają one w sprzeczności z treścią wydanej decyzji (uzupełnienie odwołania k. 15 a.s.).

Odnosząc się do stanowiska odwołującego wyrażonego w uzupełnieniu odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych w piśmie procesowym z 20 kwietnia 2018 r. wyjaśnił, że postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania egzekucyjnego z 31 lipca 2013 r. zostało wyjaśnione na podstawie art. 1 ust. 14 ustawy o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Z kolei decyzje z dnia 2 lipca 2014 r. o warunkach umorzenia należności oraz z dnia 10 czerwca 2016 r. o odmowie umorzenia są prawomocne. Decyzja z dnia 10 czerwca 2016 r. została wydana z uwagi na to, że nie zostały spełnione warunki z decyzji z 2 lipca 2014 r. Ponadto organ rentowy wskazał, że złożenie przez odwołującą wniosku o umorzenie należności spowodowało zawieszenie biegu terminu przedawnienia zgodnie z art. 1 ust. 15 ustawy abolicyjnej, natomiast wniosek odwołującej z dnia 1 września 2014 r. został rozpoznany w dniu 17 kwietnia 2018 r. (pismo procesowe ZUS z 20.04.2018 r. k. 14 a.s.).

Strony podtrzymał swoje dotychczasowe stanowiska na rozprawie w dniu 17 września 2018 r. (k. 25 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się E. B. od 1998 roku prowadziła działalność gospodarczą jako agent ubezpieczeniowy. W 2012 roku odwołująca złożyła wniosek o emeryturę w 2012 roku i w tym też roku uzyskała prawo do tego świadczenia. Z uwagi na niską wysokość emerytury odwołująca kontynuowała prowadzenie działalności gospodarczej do wiosny 2013 roku, wówczas przeszła na emeryturę (zeznania odwołującej k. 26-27 a.s.).

Odwołująca zalegała z uiszczaniem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Z uwagi na powyższe przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych toczyło się przeciw niej postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie tytułów wykonawczych o nr od Rb (...) do Rb- (...) (postanowienie o zawieszeniu postępowania – akta rentowe).

Wnioskiem z dnia 25 lipca 2013 r. E. B. zwróciła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. o umorzenie należności z tytułu składek.

W odpowiedzi na powyższe zawiadomieniem z dnia 28 sierpnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. poinformował ją o wszczęciu postępowania z urzędu w sprawie wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Z uwagi na powyższy wniosek zawieszono postępowanie egzekucyjne, jakie toczyło się przeciwko odwołującej.

Po rozpoznaniu wniosku odwołującej ZUS (...) Oddział w W., na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 r. poz. 1551),

wydał w dniu 2 lipca 2014 r. decyzję nr (...) na mocy której określił, że wg. stanu na dzień złożenia wniosku umorzeniu będą podlegały należności z tytułu składek na:

a) ubezpieczenia społeczne – za okres od lipca do grudnia 2003 r., luty 2004 r., od kwietnia do maja 2004 r., od sierpnia 2004 r. do kwietnia 2007 r. oraz od czerwca 2008 r. do lutego 2009 r. – w łącznej kwocie 10.896,91 zł,

b) ubezpieczenie zdrowotne – za okres od lipca do grudnia 2003 r., luty 2004 r., od kwietnia do maja 2004 r., od sierpnia 2004 r. do kwietnia 2007 r. oraz od czerwca 2008 r. do lutego 2009 r. – w łącznej kwocie 15.868,76 zł,

c) Fundusz Pracy – za okres od lipca do grudnia 2003 r., luty 2004 r., od kwietnia do maja 2004 r. oraz od sierpnia 2004 r. do kwietnia 2007 r. – w łącznej kwocie 187,19 zł.

Jednocześnie organ rentowy wskazał, że warunkiem umorzenia ww. należności jest spłata należności z tytułu składek za okres od 1 stycznia 1999 r. niepodlegających umorzeniu, w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się ww. decyzji (zawiadomienie

o wszczęciu postępowania, postanowienie o zawieszeniu postępowania, decyzja ZUS ws. umorzenia należności z 02.07.2014 r.,– akta rentowe).

E. B. odebrała powyższą decyzję ZUS osobiście w dniu 31 lipca 2014 r., co potwierdziła stosowną adnotacją i podpisem na egzemplarzu tej decyzji załączonym do akt rentowych. Po otrzymaniu tej decyzji odwołująca w dniu 1 września 2014 r. złożyła w ZUS wniosek o rozliczenie konta płatnika składek. Wniosek zawierał adnotację odwołującej z prośbą o podanie należności do uregulowania, które nie zostały objęte abolicją. Oprócz powyższego wniosku odwołująca nie podjęła żadnych czynności w zakresie zapłaty należności, nie kontaktowała się również z infolinią ZUS w celu zasięgnięcia informacji w tym zakresie (zeznania odwołującej się k. 26-27 a.s., wniosek z 01.09.2014 r. k. 20 a.s., decyzja ZUS ws. umorzenia należności z 02.07.2014 r. – akta rentowe).

W dniu 10 czerwca 2016 r. ZUS (...) Oddział w W. wydał decyzję nr (...)(...) na podstawie której odmówił odwołującej umorzenia należności z tytułu składek określonego w decyzji z dnia 9 listopada 2012 r.

W jako przyczyny odmowy organ rentowy wskazał uprawomocnienie się decyzji z dnia 9 listopada 2012 r. w dniu 22 sierpnia 2015 r. oraz posiadanie (wg. stanu na dzień wydania decyzji odmownej) przez odwołującą należności niepodlegających umorzeniu. Decyzja ta została wysłana na nieaktualny adres odwołującej, tj. ul. (...), (...)-(...) W. (decyzja ZUS ws. odmowy umorzenia z 10.06.2016 r., awizowana przesyłka – akta rentowe).

W dniu 14 lutym 2018 r. ZUS(...) Oddział w W. wydał decyzję nr (...) na podstawie której stwierdził, że E. B. jest dłużnikiem ww. Oddziału z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Organ rentowy ustalił wysokość zadłużenia na dzień wydania decyzji, łącznie z odsetkami za zwłokę, w kwocie 75.848,74 zł, w tym z tytułów:

1) składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od listopada 2003 r. do marca 2012 r. w kwocie: 26.294,86 zł, odsetek za zwłokę 21.637,00 zł, koszty upomnienia: 8,80 zł,

2) składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39

za okres od lutego 2004 r. do stycznia 2013 r. w kwocie 13.504,93 zł, odsetek za zwłokę 14.162,00 zł, kosztów upomnienia 8,80 zł,

3) składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w ramach zakresów numerów deklaracji O1-39 za okres od lutego 2004 r. do marca 2012 r. w kwocie 186,55 zł, odsetek za zwłokę 37,00 zł, kosztów upomnienia 8,80 zł.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 46 ust. 1 i art. 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Ponadto do decyzji załączono szczegółowe zestawienie należności (decyzja ZUS z 14.02.2018 r., szczegółowe zestawienie należności – nieoznaczone karty a.r.).

Obecnie odwołująca utrzymuje się z emerytury, która wynosi około 1.950 zł netto miesięcznie przy wydatkach około 950 zł. Samodzielnie prowadzi gospodarstwo domowe (zeznania odwołującej k. 26-27 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dołączone do sprawy dokumenty, w tym również załączone do akt rentowych, a także zeznania odwołującej się E. B.. Tak zebranych dowodom Sąd dał wiarę w całości, gdyż wynikające z nich okoliczności były ze sobą zgodne, a ich treść przekonywująca. Strony nie kwestionowały zebranych dowodów, zaś ich stanowiska nie były rozbieżne co do okoliczności faktycznych, jakie wynikały z zebranych w sprawie dowodów.

W tych okolicznościach Sąd uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było niezasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył istnienia na koncie E. B. – jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą – zadłużenia z tytułu należnych składek na ubezpieczenia społeczne. Na mocy skarżonej decyzji organ rentowy ustalił wysokość zadłużenia odwołującej się z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na przełomie listopada 2003 r. i marca 2012 r., z kolei odwołująca zakwestionowała wysokość zadłużenia powołując się na przedstawione w toku postępowania dokumenty.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 – dalej jako u.s.u.s.) obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na terenie Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Jednocześnie zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 4 tej ustawy obowiązkowi ubezpieczeniem emerytalnemu i rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą – od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności od dnia zaprzestania jej wykonywania, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

W świetle art. 16 ust. 4 i art. 17 ust. 3 u.s.u.s. osoby prowadzące działalność pozarolniczą (gospodarczą) finansują w całości, z własnych środków, a także sami obliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe. Na podstawie art. 23 ust. 1 powołanej wyżej ustawy od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 800).

Z kolei obowiązek pracodawcy obliczania, pobierania i odprowadzania z dochodu ubezpieczonego pracownika składki na ubezpieczenie zdrowotne regulują przepisy ustawy

z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1510). Taki obowiązek konstytuuje art. 85 ust. 1 tej ustawy. Natomiast art. 93 ust. 1 ustawy stanowi, iż składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz należności z tytułu odsetek za zwłokę nieopłacone w terminie podlegają ściągnięciu na zasadach określonych w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie natomiast z art. 84 tej ustawy składkę na ubezpieczenie zdrowotne opłaca osoba podlegająca ubezpieczeniu zdrowotnemu, z zastrzeżeniem art. 85 i 86.

Natomiast obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy reguluje art. 104 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1265), który stanowi, iż składki ustalone od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca, co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę opłacają pracodawcy oraz inne jednostki organizacyjne za osoby pozostające w stosunku pracy lub w stosunku służbowym oraz inne osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym lub zaopatrzeniu emerytalnemu.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 u.s.u.s. płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Nadto, stosownie do treści

art. 47 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raport miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca – dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie,
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca – dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie,
- 3) do 15 dnia następnego miesiąca – dla pozostałych płatników.

Wskazać również należy, iż zgodnie z treścią art. 46 ust. 1 zd. 2 u.s.u.s., w przypadku opłacania składek po terminie płatnik składek obowiązany jest do obliczenia i zapłaty odsetek za zwłokę, przy czym odsetki te obliczane są od dnia następującego po dniu upływu płatności składek (art. 23 ust. 1 cyt. ustawy). Na mocy delegacji art. 49 ust. 1 cytowanej ustawy, szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach rozliczania składek uregulowane zostały rozporządzeniem Rady Ministrów z 18 kwietnia 2008 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2008, Nr 78, poz. 465 ze zm.).

Na zasadzie art. 32 u.s.u.s, do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Obowiązek naliczenia odsetek za zwłokę nie jest zależny od okoliczności powstania zaległości składkowej, ani od woli stron stosunku ubezpieczeniowego. Jak wyjaśniono

w orzecznictwie Sądu Najwyższego, należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne wynikają ze zobowiązania powstającego z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym przepisy prawa ubezpieczeń społecznych łączą powstanie takiego zobowiązania. Obowiązek obliczenia i opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne powstaje zatem z mocy samego prawa

za każdy okres ubezpieczenia (miesiąc kalendarzowy), a ewentualna decyzja organu ubezpieczeń społecznych ustalająca wysokość zobowiązania składkowego lub zaległości

z tytułu nieopłaconych w terminie zobowiązań składkowych (oraz wysokości odsetek) ma charakter wyłącznie deklaratoryjny. Oznacza to w szczególności, że zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne powstają każdorazowo w datach zaktualizowania się obowiązku obliczenia i opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne w terminach określonych w przepisach prawa ubezpieczeń społecznych. Inaczej rzecz ujmując, nieopłacona w ustawowo określonym terminie składka na ubezpieczenie społeczne powoduje powstanie od tej daty zaległości składkowej z mocy samego prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2006 roku, I UK 126/06; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008 roku, I UK 187/07; uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 13 maja 2009 roku, I UZP 4/09).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd zważył, iż zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych była prawidłowa. Organ rentowy w oparciu o powyższe przepisy ustalił wysokość zadłużenia odwołującej z tytułu nieopłaconych składek

na ubezpieczenia, załączył również wykaz składek za poszczególne okresy, które nie zostały opłacone, z wyróżnieniem ich wysokości, tytułów oraz odsetek. Z kolei odwołująca nie przedstawiła żadnych argumentów, okoliczności czy dowodów, które przemawiałyby za zasadności jej twierdzeń o nieprawidłowym naliczeniu wysokości zadłużenia.

Argumentacja odwołującej skupiała się na okolicznościach wynikających z przedłożonych przez nią dokumentów. Powołując się na te dowody odwołująca wskazywała, że nie miała świadomości istnienia zadłużenia, a ponadto wskazała, że zwracała się do ZUS w celu umorzenia powstałych należności z tytułu składek. Jak wynika

z dokonanych przez Sąd ustaleń, odwołująca zwracała się do ZUS w celu umorzenia powstałych należności i ZUS zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko niej, a dodatkowo decyzją z dnia 2 lipca 2014 r. organ rentowy ustalił warunki umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za poszczególne okresy

na przełomie lipca 2003 r. i lutego 2009 r., ze wskazaniem, że należności te będą podlegały umorzeniu pod warunkiem spłaty należności z tytułu składek za okres od 1 stycznia 1999 r., które nie podlegają umorzeniu, w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się tej decyzji. Sąd miał na względzie, że odwołująca złożyła w ZUS wniosek o dokładne rozliczenie zaległości w celu powzięcia informacji o tym, co ma spłacić, już we wrześniu 2014 roku, niespełna dwa miesiące po wydaniu decyzji określającej umorzenie, jednakże

z niewiadomych przyczyn wniosek ten został przez ZUS rozpatrzony dopiero w kwietniu 2018 roku, już po wszczęciu niniejszego postępowania. Powyższa okoliczność nie oznacza jednak – jak zdaje się argumentować odwołująca – że do umorzenia należności doszło. Decyzja z lipca 2014 r. określała bowiem jedynie wysokość zadłużenia, które umorzeniu podlega, jak również warunki, jakie odwołująca miała spełnić, aby do umorzenia doszło. Odwołująca tą decyzję otrzymała, co potwierdza adnotacja na odpisie decyzji znajdującym się w aktach rentowych. Tym samym odwołująca miała świadomość co do istnienia zadłużenia oraz wymagań, jakie musi spełnić, przy czym jak wspomniano powyżej, szczegóły nie były jej do końca znane z uwagi na brak informacji zwrotnej z ZUS w zakresie należności jakie musiała pokryć w ramach umorzenia. Niemniej jednak w ocenie Sądu nie świadczy to

o nieważności tej decyzji oraz o decyzji odmawiającej umorzenia należności z czerwca 2016 r., która została z uwagi na brak dokonania przez odwołującą spłaty, do której była zobowiązana jeśli chciała umorzenie uzyskać i o czym wiedziała, gdyż decyzję ustalającą warunki umorzenia otrzymała osobiście. Ponadto podkreślić należy, iż ocena zachowania ubezpieczonego powinna być każdorazowo dokonana z uwzględnieniem indywidualnych okoliczności danej sprawy, w tym informacji faktycznie udzielanych przez organ rentowy oraz zachowania przez płatnika miary należytej staranności w działaniach zmierzających do wywiązania się z obowiązku uregulowania należności nie podlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy (por. w tym zakresie wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 lutego 2017 r. III AUa 1576/16).

Stąd też w ocenie Sądu powyższe okoliczności nie miały w istocie wpływu

na prawidłowość zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji w sprawie ustalenia wysokości zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek. W załącznikach do decyzji ZUS przedstawił dokładne rozliczenie obejmujące wysokość składek za dany miesiąc, rodzaj należności, termin płatności, kwotę zaległości oraz odsetek za zwłokę. Rozliczenie składek zawarte w tych załącznikach, jak również w samej decyzji, nie zostało przez odwołującą zakwestionowane – w szczególności odwołująca nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających stwierdzić, że któreś ze składek zostały przez nią uiszczone. Co się zaś tyczy wskazań odwołującej o przejściu na emeryturę, to Sąd miał na względzie, że nieopłacone składki na ubezpieczenia dotyczą okresu do marca 2012 roku, zaś z zeznań odwołującej wynika, że ostatecznie zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej na wiosnę 2013 roku.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie, czy organ rentowy na mocy skarżonej decyzji prawidłowo ustalił wysokość zadłużenia odwołującej. Wskazać przy tym należy, że to na odwołującej ciążył obowiązek wykazania, że stan zadłużenia jest inny niż wskazany w zaskarżonej decyzji zgodnie z treścią art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. Zgodnie z art. 46 u.s.u.s., płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zatem odwołująca kwestionując wysokość należności winna te okoliczności udowodnić, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z ww. przepisów, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Odwołująca nie złożyła jednak żadnych wniosków dowodowych mogących wzruszyć prawidłowość przyjętych przez organ rentowy wyliczeń zaległości. Te oraz wspomniane wyżej okoliczności, wobec przedstawienia przez organ rentowy wyjaśnień wyliczeń oraz zestawień należności wymaganych od odwołującej, prowadziła do uznania odwołania E. B. za niezasadne.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do wzruszenia zaskarżonej decyzji ZUS, wobec czego oddalił odwołanie E. B. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć odwołującej się z pouczeniem.

03/10/2018 r.